

Odwołanie wniesiona w dniu 8 stycznia 2024 r. przez Sonasurf Internacional – Shipping, Lda (Strefa Wolnościowa Madery), Mastshipping – Shipping, Sociedade Unipessoal, Lda (Strefa Wolnościowa Madery) i Latin Quarter – Serviços Marítimos Internacionais, Lda (Strefa Wolnościowa Madery) od postanowienia wydanego przez Sąd (piąta izba) w dniu 27 października 2023 r. w sprawach T-718/22 i T-723/22, Eutelsat Madeira/ Komisja (Strefa Wolnościowa Madery)

(Sprawa C-9/24 P)

(C/2024/3146)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Sonasurf Internacional – Shipping, Lda (Strefa Wolnościowa Madery), Mastshipping – Shipping, Sociedade Unipessoal, Lda (Strefa Wolnościowa Madery) i Latin Quarter – Serviços Marítimos Internacionais, Lda (Strefa Wolnościowa Madery) (przedstawiciele: S. Fernandes Martins i M. Mendonça Saraiva, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o to, aby ten:

- i. uchylił postanowienie Sądu (piąta izba) z dnia 27 października 2023 r. w sprawie T-723/22 i w miejsce tego sądu stwierdził nieważność decyzji Komisji (UE) 2022/1414⁽¹⁾ z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez państwo portugalskie na rzecz Strefy Wolnościowej Madery;

Oraz, w zakresie uwzględnienia wcześniejszego wniosku,

- ii. obciążył drugą stronę postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy Błąd w ocenie zaskarżonej decyzji w odniesieniu do spełnienia pojęcia „tworzenie miejsc pracy”:

- Wbrew temu, co twierdzi Sąd, Komisja narzuciła państwu portugalskiemu zastosowanie metody Ekwiwalentnego Pełnego Czasu („EPC”) i Jednostek Pracy Rocznej („JPR”). - zob. podobnie pkt (173)-(179) i (216) decyzji Komisji;
- Z zaskarżonego orzeczenia wynika, że zdaniem Sądu zarówno decyzje z 2007 r. i 2013 r., jak i samo ratio leżące u podstaw zatwierdzenia systemu III przemawiają za obowiązkowym stosowaniem metody EPC/JPR. Wnoszący odwołanie uważają, że takie rozumowanie jest pozbawione podstawy prawnej, ponieważ ani decyzje z 2007 r. i 2013 r., ani sekcja 5 wytycznych na lata 2007–2013 - mających zastosowanie do pomocy operacyjnej, do której należy system III - nie zawierają odniesienia do metody EPC/JPR;
- Taką metodę można znaleźć wyłącznie w przypisie 52 do sekcji 4 wytycznych OAR na lata 2007–2013, który ma zastosowanie wyłącznie do pomocy inwestycyjnej, do której nie należy program III;
- Wobec braku zastosowania przypisu 52 do wytycznych na lata 2007–2013 i wobec braku jakiegokolwiek mającej zastosowanie definicji „tworzenia miejsc pracy” w prawie europejskim, jego zdefiniowanie do celów stosowania systemu III powinno odbywać się na podstawie prawa krajowego, z poszanowaniem zasad proporcjonalności i pomocniczości, które w dziedzinie kompetencji dzielonych ograniczają interwencję ustawodawczą Unii do tego, co jest niezbędne do osiągnięcia celów traktatowych;
- Nie ma sprzeczności między portugalskim prawem pracy a przepisami prawa Unii, w szczególności przepisami mającymi zastosowanie do pomocy publicznej, która mogłaby uzasadniać odstępianie od stosowania prawa portugalskiego;
- Stosowanie portugalskiego prawa pracy nie prowadzi nieodzownie do nadużyć i nie stoi na przeszkodzie wykazaniu rzeczywistego czasu pracy na warunkach zaproponowanych przez Komisję;

⁽¹⁾ Dz.U. L 2022, C 217, s. 49.

- Automatyczne stosowanie kryterium EPC/JPR stanowi naruszenie prawa portugalskiego w zakresie, w jakim pomija znajdowanie się w trudnej sytuacji ze względu na rodzicielstwo i chorobę;
  - Zarzuca się Sądowi, że w drodze dedukcji uzasadnił odejście od prawa krajowego preferencyjnym zastosowaniem metody ustanowionej w prawie europejskim, co nie miało miejsca, a tym samym zaskarżone orzeczenie jest nieważne i należy je uchylić i zastąpić innym, które stwierdzi w całości nieważność decyzji Komisji (UE) 2022/1414 z dnia 4 grudnia 2020 r.
- 2. Zarzut drugi: Błąd w ocenie znajdujący się w zaskarżonym orzeczeniu polegający na uznaniu, że decyzja Komisji (UE) 2022/1414 z dnia 4 grudnia 2020 r. nie narusza zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań**
- Ani decyzje z 2007 r. i z 2013 r. ani decyzja OAR 2007–2013 nie definiują metody mającej zastosowanie do zdefiniowania pojęcia „tworzenia miejsc pracy”, podczas gdy zarówno wyważenie zwyczajowej praktyki Komisji, jak i celu i struktury systemu III prowadzi do wniosku, że metodologia określania miejsc pracy EPC/JPR nie ma zastosowania. Tak więc, jeśli uzna się, jak orzekł Sąd, że omawiany wymóg może być interpretowany jedynie w sposób zaproponowany przez Komisję, należy stwierdzić brak jasności rozpatrywanego systemu prawnego;
  - Sąd błędnie uznał przedłużającą się beczynność Komisji (co najmniej 8 lat) za bez znaczenia, podczas gdy brak określenia maksymalnego okresu na dokonanie kontroli przez ten podmiot nie może sprawić, że taka beczynność pozbawiona będzie skutków prawnych;
  - Wnoszący odwołanie byli przekonani, że system III jest w pełni zgodny z rynkiem wewnętrznym, przy czym przekonanie to wynika z faktu, że został on zatwierdzony przez Komisję, tym bardziej że jest on następcą całkowicie podobnego systemu – systemu II – w odniesieniu do którego nigdy nie było wątpliwości co do jego zgodności z prawem europejskim;
  - Okresowe udostępnianie Komisji przez państwo portugalskie informacji umożliwiających kontrolę stosowania tej pomocy w połączeniu z brakiem publicznego ogłoszenia przez Komisję jej niezgodności z prawem stanowi dokładne zapewnienie co do zgodności z prawem stosowania pomocy przez państwo portugalskie, powodujące powstanie po stronie beneficjentów systemu III uzasadnionych oczekiwań w tym zakresie;
  - Nie jest wiarygodne stwierdzenie, że „przeciętny beneficjent” pomocy (w rozumieniu prawnego pojęcia „przeciętnego człowieka”), znajdujący się w sytuacji wnoszących odwołanie, stosowałby, biorąc pod uwagę postawę Komisji i brak wyraźnych odesłań w tym względzie, kryterium „tworzenia miejsc pracy” w rozumieniu przypisu 52 do OAR 2007-2013 - to znaczy stosując metodę EPC/JPR – a nawet rozważałby, czy właśnie takie pojęcie należy zastosować, ponieważ nic za tym nie przemawiało;
  - Wydaje się zatem, że wobec oczywistego błędu w ocenie znajdującego się w zaskarżonym orzeczeniu polegającego na uznaniu, że nie zostały naruszone zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, orzeczenie to należy uchylić.